

Провикна се Стоянъ младъ войвода:
„Ой ви вази, моми и невести,
Повърнете кервана въвъ село,
Да не плачатъ клети сиромаси,
Да не плачатъ — Богу да се молятъ,
Той ни прати за тѣхна закрила“.

Не минала още и година
Отъ тозъ подвигъ на храбра дружина,
На Стояна рожба се родила
Рожба — момче, невидѣна хубость
Пров рвѣ се мало и голѣмо,
Да си види дете невидѣно.

На глава му ясно слънце грѣе,
На рамене дребни звезди грѣятъ.
А на гърди — свѣтла месечинка.
Научилъ се царя и везиря
Изпратили детето да взематъ.
А майка му плаче та се кжса.

Проговарятъ царски пратеници:
„Стой не плачи, хубава невесто,
Царъ го иска, царъ да го направи,
Че то ще е катъ Стояна храбро“.
Па земаха дете пеленаче
Земаха го въвъ царски палати.

Кога видѣлъ самъ царя детето,
Поискалъ е своята остра сабя
Да отсече детска руса глава.
Щомъ замахналъ и сабята дигналъ,
Изсѣхнали дветѣ царски ржце
Ослѣпѣли дветѣ царски очи.

Проговорилъ царя уплашено:
„Прости, дете, азъ предъ тебъ съмъ грѣшенъ“
Отговаря дете пеленаче:
„Азъ прощавамъ, Господъ не прощава“.

Преразказалъ Хр. Спасовски.